

הקהלת קהילות

גליון שבועי להגברת התודעה והחשיבות בקיום הוראת
הרבי מלך המשיח שליט"א להקהיל קהילות בכל שבת

והחזקת היהדות, להשתדל שיהודי יהי "בריא" ברוחניות, ובמילא יהי בריא גם בגשמיות!

ולהעיר, שבהמדובר אודות תלמידי הישיבות ובני תורה אין הכוונה להוציא בעלי-עסק מהכלל, ובודאי שגם הם חייבים בכך, ואדרבה: בנוגע לבעלי-עסק – אין שום סברא לפטור אותם מחיוב זה, שכן, מאחר שעסקם הוא בפרנסה גשמית, בודאי צריכים לחשוב גם אודות פרנסה רוחנית, הרבצת התורה והחזקת היהדות; אבל בנוגע לבני תורה יש מקום לטעות בדבר – דכיון שכל עסקם בלימוד התורה, פטורים הם מהשתדלות בנוגע להזולת, משום שזוהי מצוה שאפשר לעשותה ע"י אחרים, ולכן צריכים להדגיש שגם בני תורה חייבים להקדיש משך זמן לעסוק בהרבצת התורה והחזקת היהדות.

אלא מאי, השאלה היא "תורה מה תהא עלי" – מה יהי עם הגמרא והפוסקים והרמב"ם וכו', במשך אותם שבועות אחדים שהתלמידים יסעו מהישיבות?

הנה: לכל לראש – כיון שלא יסעו כל התלמידים כולם בבת אחת, אלא בתחילה יסעו כמה תלמידים, ואח"כ עוד כמה תלמידים, ישארו תמיד בישיבה כמה תלמידים, בתור "אנשי מעמד", שלימודם יהי עולה עבור כל התלמידים.

(המשך במדור הבא)

לעסוק בהרבצת התורה והחזקת היהדות – חובה על כולם!

בהמשך להמדובר לעיל אודות תלמידי הישיבות – יש לחזור ולכפול עוד הפעם: ובהקדמה – שבנוגע לקדשים ישנו כלל "שנה הכתוב עליו לעכב", וכיון שמדובר אודות תלמידי הישיבות, בני תורה, שכל אחד מהם מחשיב את עצמו ל"קדשים", "קדשים קלים" או "קדשי קדשים", עם כל העילויים שבדבר... יש להתנהג בהתאם לכלל זה ולכפול את הדברים.

האמור לעיל שרצונו ודרישתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר שלמשך כמה שבועות יסעו תלמידי הישיבות לעיר אחרת (או שישארו באותה עיר אלא שיצאו מד' אמות של הישיבה) כדי להתעסק בעבודה דהרבצת התורה והחזקת היהדות – ה"ז שייך לא רק לתלמידים הלומדים בישיבות שלו, אלא חוב קדוש וזכות קדוש הוא על כל התלמידים של כל הישיבות, ובני תורה בכלל.

אלא שתלמידי הישיבות צריכים לבקש רשות על כך מהנהלת הישיבה [זהו ענין השייך אליהם, ומסתמא יעשו כן], ומסתמא נתנת להם רשות על כך – במכ"ש וק"ו: אם ניתנת רשות לתלמידים לנסוע מהישיבה למשך ששה או שמונה שבועות כדי להנפש ב"מחנה קייץ" – בודאי יכולה להנתן להם רשות לנסוע מהישיבה למשך שבועיים או שלש שבועות כדי לעסוק בהרבצת התורה

מתורת רבותינו נשיאנו

ולמצוות, שגם בהם מצינו הלשון של אכילה ושתי' – "נעשה מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה".

ומוסיף אדמו"ר מהר"ש (בהגהה) פירוש הדברים – ע"פ מארז"ל "אלף בני אדם נכנסין למקרא .. יוצא מהם אחד להוראה" – שהעילוי ד"אלף פעמים ככה" הוא שנעשה ראוי להוראה.

ומזה מובן, שכאשר תלמידי הישיבה יקדישו מזמנם לעסוק בצדקה רוחנית, להעמיד יהודים בקרן אורה, תורה ומצוות – לא זו בלבד שאין זה איבוד זמן מלימוד התורה, אלא אדרבה – תהי' להם הצלחה מופלגה ביותר בלימוד התורה, כשיחזרו לישיבה, אלף פעמים ככה, הן בנוגע לכמות הזמן, והן בנוגע לאיכות הלימוד, שיצליחו לכוין לאמיתתה של תורה, "לאסוקי שמעתא אליבא דהלכתא".

בנוגע לתוכן הדברים שצריכים לדבר עם היהודים שיפגשו במקומות נסיעתם – מובן שלא כל המדינות שוות, ולא כל האנשים שוים; צריכים לידע שהעיקר הוא לעורר ולהביא אותם ליראת שמים, שזוהי התכלית דקיום התומ"צ, כמ"ש "ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה – בשביל מה – ליראה את ה' אלקינו", וזוהי תכלית בריאת האדם, כמארז"ל "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני", "כעבדים המשמשים את הרב שלא על מנת לקבל פרס" [יהי' הפרס איזה שיהי' – בעולם הזה או בעולם הבא, או בענינים נעלים יותר], כי אם "לשמש את קוני" בלבד.

וכאשר יצאו וילכו לעבודה זו מתוך ידיעה והכרה שצריכים למלא ולהשלים את רצונו של הקב"ה – כבר יראה להם הקב"ה את דרכי הפעולה, מה לעשות וכיצד לעשות, ויתן להם הצלחה בעבודתם, ולא עוד אלא שההצלחה תהי' באופן כזה – כפי שכותב כ"ק מו"ח אדמו"ר בהמאמר – שבטבע גופא יראו הצלחה למעלה מדרך הטבע.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשי"א)

הדרך להצלחה מופלגה ביותר בלימוד התורה!

ונוסף לזה – גם כאשר נוסעים מהישיבה לומדים תורה, אלא, שאין זה כמו הלימוד בין כתלי הישיבה, הן בנוגע לכמות הלימוד, שלא לומדים בריבוי כל כך כמו בישיבה, והן בנוגע לאיכות הלימוד, שאין הדעת צלולה ללמוד בעיון כ"כ ולחדש חידושים כמו בישיבה; אבל "למיגרס", "פרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית" [כולל גם כפירוש החסידות ש"פרק" הוא גם מלשון פירוק, "עס זאָל אים פּאַנאַנדער- נעמען", ועי"ז נעשה "שחרית", ענין האור, וגם "ערבית", שגם מהחושך נעשה ענין של עריבות ומתקנות] – יכולים ללמוד ובודאי לומדים גם כאשר נוסעים מהישיבה, כמש"נ "ובלכתך בדרך".

– "ובלכתך בדרך" נאמר בסמיכות ל"בשבתך בביתך", וכיון ש"ודברת בם בשבתך בביתך" – חושב תלמיד הישיבה – נאמר בודאי אודותיו, יש לשער ע"פ "היקש" או "סמוכים" [ובפרט שבמשנה תורה – ששם נאמר פסוק זה – דרשינן סמוכים לדברי הכל] שגם "ובלכתך בדרך" נאמר אודותיו, שגם בהיותו בדרך, מחוץ לעיר ("אין קאנטרי"), צריך לעסוק בלימוד התורה;

אלא, שאין זו הדרך לעסוק אך ורק בלימוד התורה בלבד, כאמור, "כל האומר אין לו אלא תורה אפילו תורה אין לו", וכדי שתהי' לו תורה (תורה יש לו) צריך לעסוק גם בגמילות חסדים – גם בגופו (לא רק בממונו), ואפילו בנשמתו – להקדיש מזמנו שבועות אחדים בשנה בשביל לקרב לבם של ישראל לאביהם שבשמים.

זאת ועוד: על הפסוק "וצדקה תרומם גוי", מבאר רבינו הזקן בתו"א בתחלתו, שע"י הצדקה – צדקה גשמית כפשוטה, להחיות נפש הרעבים לחם וצמאים למים, ועד"ז צדקה רוחנית, להחיות נפש הרעבים וצמאים לתורה, שנמשלה לחם ולמים,

סיפורים על חזרת דא"ח

למה הרב אומר כל פעם שיחה שונה?!

יפה, שבאנו פשוט לשמוע אותה שוב! למה הרב אומר כל פעם שיחה שונה?!

לפעמים, השיעור כל כך יפה, שפשוט רוצים לשמוע אותו שוב...

(מפי הרב גלובובסקי)

סא • סג

בהקשר לכך נביא כאן את דברי הרבי הקודם "אשר השמיעה פעם אחת תמשיך את לב השומע לשמוע עוד פעם, ואשר השומע לא רק שיבין את הנשמע, כי אם עוד שיוכל לספר זאת גם לחבירו ומכירו... אמת הדבר, כי לימוד באופן כזה דורש יגיעה בהכנה רבה בינו לבין עצמו פעם שתיים ושלוש, אבל אז רק אז, הנה בעזרתו ית', מביא הלימוד ברבים את תועלת הנרצה, ואז הנה הלומד ברבים עושה מלאכת ה' באמונה.

ועל דבר זה – על הלימוד ברבים באופן כזה אשר השומע ידע הענין עד שיוכל – ועוד יותר עד שירצה – לספר גם לחבירו, שזה בא רק כאשר השומע יש לו ענג בזה, אז דער ענין איז אים געשמאק, (שהענין בתענוג אצלו) אשר העונג גורם שיספר גם לחבירו, צריכים למסור הנפש ממש".

(אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ חלק עמ' קי)

הרב מרדכי שמואל אשכנזי ע"ה יצא פעם לתהלוכה בחג השבועות (בשנות המ') והוזמן ע"י שליח לחזור שיחה באחד מבתי הכנסת. הוא התכונן והכין את השיחה היטב ומסר אותה בהתלהבות ובדיוק, לשביעות רצון הקהל והשליח.

בסיום חזרת השיחה ניגש אליו השליח וביקש כי יתלווה אליו לבית כנסת נוסף סמוך ויחזור גם בו שיחה. הרב אשכנזי הסכים כמובן בשמחה. כשעלה לבימת הדרשן גילה להפתעתו כי 3 אנשים מבית הכנסת הקודם 'עכבו' אחריו גם לדרשה זו והתמקמו בקדמת ספסלי בית הכנסת בהאזנה דרוכה.

חשב הרב אשכנזי לעצמו: אין ראוי לחזור אם כן על אותה השיחה, חיפש ונזכר בשיחה נוספת על שמחת תורה וחזר עליה. בסיומו, שוב ניגש אליו השליח וביקשו להגיע לבית כנסת סמוך נוסף. שוב הסכים ושוב הדבר חוזר על עצמו 3 האנשים מתלווים ומתיישבים בהאזנה בקדמת הקהל. לאחר דקה, נזכר בשיחה נוספת והחל לחזור עליה בפני קהל המתפללים. בסיומו, ניגשו אותם 3 'עוכבים', ופנו אליו בתמיהה מוזרה: 'כבוד הרב אמר את השיחה בבית הכנסת הראשון כל כך

פנינה שבועית מאוצר רבותינו נשיאנו

בנועם קיבלתי מכתבו מכ' סיון והקודם מכ"ח אייר. ואין לשער גודל הדבר מה שהלכו אנ"ש בבתי הכנסות לפרסם העניינים המבוארים בהמאמרים והקונטרסים, ומי יתן (עיין לקו"ת במדבר ט"ו ע"א) שיהי' לבבם זה להם לעשות כנ"ל בכל עת מצוא. וכל המוסיף מוסיפין לו... בברכת הצלחה בעבודתו בקדש ובעניינים הפרטיים.

(אג"ק כרך ז' עמ' רצז)

פניני גאולה ומשיח

צידה לדרך

ששת אלפים אלו הם שנות ההכנה, על ידי קיום התורה והמצוות, אל האלף השביעי, זמן השיא של הגאולה, הנקראת בפי חכמינו: "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

שתי רמות של קדושה קיימות בשבת, וזוהי, בעצם, משמעות כפל הלשון: "שבת שבתון". "שבת" מכוונת לשבייתה מן המלאכה בפועל. ה"שבתון", לעומת זאת, מבטא קדושה נוספת ונעלית יותר. קדושת ה"שבתון" מעניקה לשבת מימד של מנוחה פנימית, יותר מאשר המנוחה מעשיית מלאכה גרידא ובלשון תפילת השבת: "יום מנוחה וקדושה לעמך נתת".

וגם לגבי דרגה זו בשבת, ה"שבתון" שבשבת, מתייחס הפסוק באומרו "ששת ימים תעשה מלאכה". גם דרגה עליונה זו בשבת באה דווקא בזכות "מלאכתו" ומעשי הטובים של היהודי בששת ימי השבוע.

וכך גם בקשר לגאולה: ששת אלפי השנים מהווים שנות עבודה והכנה לא רק לתקופה הראשונה בימות המשיח - כאשר תבוא ה"שבת" בה ייכנע הרע וישבות ממלחמתו בטוב שגבר עליו ונצחו - אלא גם ל"שבת שבתון" שבימות המשיח - האלף השביעי בה תתבטל רוח הטומאה ותחלוף מן העולם לגמרי.

זהו, איפוא, פירושו של הפסוק "ששת ימים תעשה מלאכה" והכן את העולם לקראת הגאולה - ה"יום השביעי". ולא רק ל"יום השביעי" סתם אלא גם לשלב הנעלה ביותר בגאולה, ל"שבת שבתון" שבה.

(מעובד ע"פ מאמר ד"ה ויקהל משה' תשי"ד)
באדיבות הרב שניאור זלמן הרצל מתוך ספרו פניני גאולה

לימוד הלכות "קידוש ה'" - הכנה לגאולה

"ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל" (כב, לב). פסוק זה הוא המקור למצוות קידוש ה'. ישנן מצוות מסויימות שעל קיומן יש להקפיד בכל מחיר, גם במחיר החיים. כאשר יהודי מוסר את נפשו על אחת מאלו הרי הוא מקדש בכך את שם ה' ברבים. כגודל חשיבותה של מצוות "קידוש ה'" כן גודל חומרת המצב ההפוך = "חילול ה'". על הגלות נאמר במפורש בספר יחזקאל שהיא חילול שם ה', ובלשון הפסוק: "שמי מחולל בגוים".

הגאולה, לעומת זאת, הינה קידוש ה', כמו שנאמר "וקדשתי את שמי הגדול... וידעו הגוים כי אני ה'". בתוך הפעולות של עם ישראל להבאת הגאולה קיים גם העיסוק בהלכות קידוש ה'. על ידי עצם העיסוק והעיון בהלכות אלו נזכה בקרוב ממש, להביא לביטול חילול ה' שבגלות ולשלימות קידוש שם ה' בזמן הגאולה.

(מעובד ע"פ לקו"ש חלק כז פר' אמור ב')

סג • ❦

האלף השביעי "שבת שבתון"

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון" (כג, ג). ששת ימי המלאכה שבשבוע מהווים ימי הכנה ל"יום השביעי", יום השבת והמנוחה. חכמינו הקבילו את ששת אלפי השנים החל מבריאת העולם - לששת ימי השבוע.

לתרומות, הקדשות
ולהצטרפות לרשימת התפוצה:

mhhk770@gmail.com

+972-54-770-4375

+972-54-484-7752

+1 857-32-770-19

יז"ל ע"י:

מטה הקהלות קהילות
העולמי - 770
עיצוב: מענדי חביב

עד כה במסגרת פעילות
ה'מטה' מקהילים קהילות
בכל שבת ב - 70 ערים
ברחבי העולם.

